

Shorel Jsi V Jejím Tele

Euthanasia

Čekáš na svou chvíli, propadls falešnému chtíči.
Je to noc zklamaných duší, není nic, co tě zničí.

Tiše spí životem vonící tělo mladý dcery tvý.
Odsouzená na tvoje hříchy, na dlouhý minuty šílený.
Studená samota prochází tělem tvým, tělem tvým, vždyť sis to přál.
Tvoje city ďábel hlídá, je bezmocná, chceš její tělo, její dech
.

Přál sis hořet v jejím těle studeným,
každý odpor zničit, i když nechce - musíš to mít.
V moři slaných slz se přitom utápí,
dětský hlas, dětský pláč, dětský splín.

Proklíná tě a silnej řev, je tak zničená.
Posílá tě do pekel, kde místo máš.
S nožem teď, seš posel smrti, chceš vidět krev.

Je to noc zklamaných duší, není nic, co tě zničí,

Zatmění v lebce, teď bráníš svůj chtíč,
slabá se třese, mlátíš ji víc.
Nervy ti praskly, už ztrácí svůj dech,
jseš jako zvíře, chceš poslední výdech.
Proč seš tu dál, když ztuhlá už je,
navždy už spí, smutek následuje.

Prázdný dům, kde jsi zůstal sám a jenom tělo dcery tvý
tu spí, zděšení, když vidíš z její hlavy kapat krev,
teď víš, že je blíž a blíž den, kdy tu svou pouť zakončíš.

Chtěl jsi hořet v jejím těle studeným,
v sobě tolik chlastu, stal ses katem šíleným.
Věčné ticho v žilách samotu rozlévá,
zrádnej chtíč zase překonal tvoje já.

Chtěl jsi hořet v jejím těle studeným,
když přišlo mlhavý ráno, doufals, že jenom sníš.
Tak jsi shořel v jejím těle studeným
a přišel čas, kdys musel jít za ní.
Odejít, navždy jít za ní.